

УДК 342.95+351.74(477)

О. М. МУЗИЧУК,*доктор юридичних наук, старший науковий співробітник,
начальник факультету підготовки фахівців для підрозділів слідства та дізнання
Харківського національного університету внутрішніх справ*

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ САМОВРЯДНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УКРАЇНІ

Визначено суб'єктів самоврядного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні, схарактеризовано їх контрольні повноваження. Визначено ознаки цього виду контролю, на підставі яких сформульовано його поняття. Надано пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства з досліджуваних питань.

Самоврядний контроль у державному управлінні в цілому та за діяльністю правоохоронних органів в Україні зокрема є найменш дослідженим у науковій літературі. Частково до цієї проблематики зверталися такі науковці, як: О. Ф. Андрійко, О. М. Бандурка, В. М. Гарашук, С. Ф. Денисюк, І. В. Дробуш, В. В. Пахомов, В. М. Плішкін, С. Г. Стеценко, О. М. Тараненко та багато інших авторів. Проте в переважній більшості наукових праць, присвячених проблематиці контролю, він розглядається як різновид або соціального [1, с. 3], або державного [2, с. 164], або громадського контролю [3, с. 208]. Якщо з розглядом самоврядного контролю як одного із різновидів соціального контролю погодитись можна, оскільки останній об'єднує собою всі види контролю в суспільстві (державний, міжнародний, недержавний) та їх різновиди (контроль у сфері державного управління, контроль за діяльністю правоохоронних органів тощо), то із розглядом самоврядного контролю як різновиду державного чи громадського контролю ми погодитись не можемо.

Метою даної статті є визначення місця та особливостей самоврядного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні, у зв'язку з чим заплановано: визначити суб'єктів самоврядного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні та охарактеризувати їх контрольні повноваження; визначити ознаки цього виду контролю та сформулювати його поняття; надати пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства з досліджуваних питань.

Суб'єктами самоврядного контролю є органи місцевого самоврядування, поняття якого сформульоване у ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Зокрема,

воно визначене як «гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [4].

Варто зазначити, що, на відміну від поняття «місцеве самоврядування», поняття «органи місцевого самоврядування» в цьому законі не визначене. Проте аналіз ч. 2 ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» надав змогу до таких віднести: територіальні громади сіл, селищ, міст; сільські, селищні, міські та обласної ради та їх виконавчі органи (крім районних у містах та обласних рад).

У ст. 5 цього ж Закону визначена система місцевого самоврядування, яка включає: територіальну громаду; сільську, селищну, міську раду; сільського, селищного, міського голову; виконавчі органи сільської, селищної, міської ради; районні та обласні ради, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст; органи самоорганізації населення. Крім того, у ч. 2 ст. 5 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» зазначено, що в містах з районним поділом за рішенням територіальної громади міста або міської ради можуть утворюватися районні в місті ради.

Таким чином, органами місцевого самоврядування є територіальна громада; ради різного рівня та їх голови; виконавчі органи таких рад (крім районних та обласних); органи самоорганізації населення. Щодо обсягу контрольних повноважень останніх (органів самоорганізації населення), то тут варто погодитись з думкою В. М. Гарашука, що вони є «вкрай несуттєвими, декларативними, не підкріпленими ніякими

реальними примусово-владними повноваженнями... їх утворення не було нагальною потребою, оскільки усі їх функції дублюються органами місцевого самоврядування. Це скоріше політичний жест у сторону країн західної демократії, який не може вітатися. Зайва структура з фактично умовними повноваженнями лише заважатиме управлінню» [5, с. 251].

Варто також відзначити й те, що кожен із вищенаведених органів місцевого самоврядування отримав законодавче визначення: територіальна громада – у ч. 1 ст. 1 та ст. 6 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»; рада – у п. 5 ст. 1 та ч. 1 ст. 10 цього самого Закону; виконавчий орган ради (виконавчі комітети) – у п. 10 ст. 1 та ч. 1 ст. 11 цього ж Закону; органи самоорганізації населення – у п. 11 ст. 1 та ч. 1 ст. 14 цього ж Закону [4], а також в окремому законодавчому акті – Законі України «Про органи самоорганізації населення» [6].

Як у чинному законодавстві, так і в науковій літературі органи місцевого самоврядування називаються представницькими або самоврядними. На нашу думку, більш доцільним є використання терміна «самоврядні органи», основою якого є органи місцевого самоврядування. Відповідно і контроль, який вони здійснюють у сфері державного управління в цілому та за діяльністю правоохоронних органів зокрема, пропонуємо називати самоврядним, що є логічним продовженням переліку таких загальноновизначених науковцями та закріплених у законодавстві термінів, як *парламентський контроль, президентський контроль, урядовий контроль, судовий контроль та громадський контроль*, в основі назв яких є суб'єкти, що їх здійснюють.

Отже, органи місцевого самоврядування поєднують дві функції: самоврядні, які полягають у здатності самостійно вирішувати питання внутрішнього управління; представницькі, які відображають інтереси багатьох представників громади, що відповідає відповідному тлумаченню слів «самоврядний» та «представницький», що міститься у Великому тлумачному словнику сучасної української мови [7, с. 1105, 1287].

Необхідною умовою реалізації органами місцевого самоврядування самоврядної та представницької функцій є наявність у них контрольних повноважень, які спрямовані на захист прав та законних інтересів громадян – членів певної територіальної громади. Така діяльність

становить основу контрольної функції цих органів, які й створені саме з метою вирішення питань місцевого значення. Як правильно наголошується в науковій літературі, «органи місцевого самоврядування покликані забезпечувати законність та охорону правопорядку на своїй території, однак це не означає, що вони дублюють роботу власне правоохоронних органів, навпаки, вони суттєво доповнюють функції цих органів, полегшують їм роботу. Місцеві ради не можуть і не повинні брати на себе в повному об'ємі здійснення всіх правоохоронних функцій» [8, с. 84], однак вони зобов'язані контролювати діяльність правоохоронних органів на підвідомчій їй території. Натомість, здійснюючи контроль за роботою правоохоронних органів, вони не мають права втручатися в їх оперативно-розшукову, слідчу, кримінально-процесуальну та адміністративну діяльність. Їх контрольна діяльність спрямована на перевірку дотримання правоохоронними органами розташованих на підвідомчій їм території земельного, будівельного, податкового, господарського, трудового, житлового законодавства та законодавства з питань охорони довкілля.

У статтях 25 та 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначені загальні та виключні повноваження сільських, селищних, міських рад, серед яких є контрольні, що стосуються діяльності деяких правоохоронних органів. Приміром, п. 39 ст. 25 указанного Закону передбачено право «створення відповідно до закону міліції, яка утримується за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету; затвердження і звільнення керівників та дільничних інспекторів цієї міліції»; п. 40 цієї ж статті – право «заслуховування інформації прокурорів та керівників органів внутрішніх справ про стан законності, боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території» [4].

На нашу думку, передбачення можливості створення та утримання за рахунок коштів відповідного місцевого бюджету деяких підрозділів міліції має як позитивні, так і негативні аспекти. Зокрема, позитивним є те, що за умови систематичного недофінансування органів внутрішніх справ з державного бюджету, що відбувається з року в рік, фінансування деяких підрозділів міліції (служби дільничних інспекторів, патрульно-постової служби тощо) є чи не єдиним ефективним заходом забезпечення належного їх функціонування. Приміром, як

наголошує голова Профспілки атестованих органів внутрішніх справ України А. С. Онишук, «Проект Державного бюджету на 2010 рік передбачає фінансування міліцейського відомства на 40,9 % [9]. Негативним те, що деякі підрозділи, зокрема міліція, яка є найбільшим структурним підрозділом органів внутрішніх справ (далі – ОВС), підпадають під вплив органів місцевого самоврядування, є фінансово та матеріально залежними від них, політичні уподобання яких можуть відрізнятися від загальної політики держави та МВС України, наслідком чого може бути протистояння, подібні до тих, які неодноразово мали місце в Росії.

З нашої точки зору, за умови стовідсоткового фінансування потреб ОВС із державного бюджету норма цього закону, що передбачає утримання деяких підрозділів міліції з місцевого бюджету, повинна бути скасована.

Не можемо погодитись зі змістом п. 40 ст. 25 цього ж Закону, в якому передбачено право заслуховування інформації радами про стан законності, боротьби зі злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності лише двох правоохоронних органів (ОВС та прокуратури). На нашу думку, цей пункт необхідно доповнити й іншими правоохоронними органами.

До інших загальних повноважень рад, які можна розглядати як контрольні щодо правоохоронних органів, варто віднести такі: 1) утворення і ліквідація постійних та інших комісій ради, зокрема контрольних, які обираються з числа депутатів для здійснення контролю з конкретно визначених радою питань, наприклад, з питань що пов'язані із розглядом фактів неправомірних дій правоохоронних органів; 2) визначення чисельності виконавчого комітету ради, затвердження персонального складу, зокрема і Департаменту по взаємодії з правоохоронними органами; 3) затвердження правоохоронних програм чи програм профілактики правопорушень; 4) регулювання земельних відносин, учасниками яких є правоохоронні органи; 5) встановлення правил з питань благоустрою території населеного пункту, забезпечення в ньому чистоти і порядку, торгівлі на ринках, додержання тиші в громадських місцях, за порушення яких передбачено адміністративну відповідальність і контроль за виконанням яких покладено на органи внутрішніх справ; б) визначення територій, на яких можуть проводитися потенційно небезпечні

заходи в умовах присутності цивільного населення за участю особового складу правоохоронних органів з використанням озброєння і військової техніки.

Значною кількістю повноважень, зокрема і контрольних, об'єктом яких можуть бути правоохоронні органи, наділені виконавчі комітети рад, котрі в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» поділені на дві групи:

1) власні (самоврядні), до яких варто віднести: здійснення в установленому порядку фінансування видатків з місцевого бюджету на утримання деяких правоохоронних органів; облік працівників правоохоронних органів, які відповідно до законодавства потребують поліпшення житлових умов; розподіл та надання відповідно до законодавства житла, що належить до комунальної власності; здійснення контролю за станом благоустрою територій, які займають правоохоронні органи; надання правоохоронним органам відповідно до закону містобудівних умов та обмежень забудови земельних ділянок; підготовка і внесення на розгляд ради пропозицій щодо створення відповідно до закону міліції, що утримується за рахунок коштів місцевого самоврядування, вирішення питань про чисельність працівників такої міліції, про витрати на їх утримання; внесення подань до правоохоронних органів про притягнення до відповідальності посадових осіб, якщо вони ігнорують законні вимоги та рішення рад і їх виконавчих органів, прийняті в межах їх повноважень; звернення до суду про визнання незаконними актів правоохоронних органів, які обмежують права територіальної громади, а також повноваження органів та посадових осіб місцевого самоврядування;

2) делеговані, серед яких: здійснення контролю за дотриманням зобов'язань щодо платежів до місцевого бюджету на підприємствах і в організаціях, які належать правоохоронним органам; здійснення відповідно до закону контролю за дотриманням цін і тарифів, зокрема на платні послуги, які відповідно до чинного законодавства можуть надавати правоохоронні органи; облік відповідно до закону житлового фонду правоохоронних органів, здійснення контролю за його використанням; здійснення контролю за станом квартирного обліку у правоохоронних органах та додержанням житлового законодавства відповідними підрозділами правоохоронних органів; облік відповідно до

закону об'єктів нерухомого майна правоохоронних органів незалежно від форм власності; здійснення в установленому порядку контролю за дотриманням законодавства, затвердженої містобудівної документації при забудові правоохоронними органами відповідних територій; зупинення у випадках, передбачених законом, будівництва правоохоронними органами, яке проводиться ними з порушенням містобудівної документації і проектів окремих об'єктів, а також може заподіяти шкоди навколишньому природному середовищу; здійснення контролю за забезпеченням надійності та безпечності будинків і споруд, що належать правоохоронним органам; здійснення контролю за додержанням земельного та природоохоронного законодавства, використанням і охороною земель правоохоронними органами; здійснення контролю за впровадженням правоохоронними органами заходів, передбачених документацією із землеустрою; здійснення контролю за додержанням правоохоронними органами поведінки з побутовими відходами; здійснення контролю за охороною праці, забезпеченням соціального захисту працівників правоохоронних органів; здійснення контролю за поданням відповідно до закону правоохоронними органами відомостей про наявність вільних робочих місць (посад); погодження проекту плану проведення потенційно небезпечних заходів в умовах присутності цивільного населення за участю особового складу правоохоронних органів з використанням озброєння і військової техніки; утворення адміністративних комісій та комісій з питань боротьби зі злочинністю; розгляд справ про підвідомчі їм адміністративні правопорушення, що вчинені правоохоронними органами або їх працівниками.

Отже, варто погодитись з О. Ф. Андрійко, що органи та посадові особи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень мають право здійснювати досить значний обсяг контрольної діяльності [10, с. 357].

Контрольні повноваження, об'єктом яких є правоохоронні органи, визначені низкою інших законодавчих актів, наприклад ст. 18 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» [11].

Подібний підхід до розгляду органів місцевого самоврядування як суб'єктів цивільного контролю характерний і для наукової літератури [2, с. 99–100]. Натомість, на нашу думку, він

потребує уточнення. По-перше, не можемо погодитись із підходом законодавця та деяких авторів за якого він в одній статті об'єднує контрольні повноваження органів виконавчої влади, якими є місцеві державні адміністрації та власне органів місцевого самоврядування, оскільки вони належать до різних видів публічної влади.

По-друге, такі повноваження, як «сприяння розташованим на відповідній території правоохоронним органам у виконанні покладених на них завдань» та «інформування громадськості... про свою діяльність у вирішенні завдань, пов'язаних з національною безпекою і обороною, боротьбою із злочинністю», до контрольних не належать. Наприклад, останнє із наведених повноважень краще викласти у такій редакції: «інформування громадськості про діяльність правоохоронних органів».

По-третє, у статті не враховані інші контрольні повноваження органів місцевого самоврядування, серед яких: розгляд справ про підвідомчі їм адміністративні правопорушення, що вчинені правоохоронними органами або їх працівниками; внесення подань до правоохоронних органів про притягнення до відповідальності посадових осіб, якщо вони ігнорують законні вимоги та рішення рад і їх виконавчих органів, прийняті в межах їх повноважень; звернення до суду про визнання незаконними актів правоохоронних органів, які обмежують права територіальної громади, а також повноваження органів та посадових осіб місцевого самоврядування; затвердження правоохоронних програм та контроль за їх виконанням, розгляд звернень громадян, які стосуються діяльності правоохоронних органів тощо. Наприклад, за ініціативою постійної комісії Харківської обласної ради з питань забезпечення законності, громадського порядку, боротьби з корупцією та організованою злочинністю за період з квітня 2006 р. по грудень 2008 р. було внесено зміни та доповнення до чотирьох правоохоронних програм місцевого значення [12].

У ч. 2 ст. 26 Закону України «Про міліцію» зазначено, що «місцеві ради, здійснюючи контроль за роботою міліції, не втручаються в її оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну та адміністративну діяльність» [13]. Сказане стосується й інших правоохоронних органів.

Суб'єктів самоврядного контролю можна об'єднати у дві групи: 1) колективні, серед

яких: ради, виконавчі комітети рад, постійні комісії рад, контрольні комісії, будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення; 2) індивідуальні, серед яких: депутати, голови рад, секретарі рад, голови виконавчих комітетів, керівників відділів, управлінь та інших виконавчих органів ради, голови комісій та керівники депутатських фракцій.

Варто звернути увагу на те, що постійні комісії як суб'єкти контролю не уповноважені приймати рішення щодо зміни способу чи напрямку діяльності підконтрольного об'єкту. Тут варто погодитись з думкою В. Є. Бражнікова, який наголошує на тому, що «здійснюючи свої контрольні функції, постійна комісія не має права втручатись в оперативну діяльність органів, які вона перевіряє, оскільки подібне втручання негативно позначилося б на роботі підприємств, установ, організацій» [14, с. 13].

Зокрема, найбільшою кількістю повноважень з контролю за діяльністю правоохоронних органів наділені постійні комісії правоохоронної спрямованості та відповідні департаменти по взаємодії з правоохоронними органами, оборонної, мобілізаційної роботи та цивільної оборони [15]. Однією з найважливіших ділянок роботи комісії є розгляд звернень громадян. Зокрема, за результатами роботи з вирішення питань, що містилися у зверненнях громадян, які надійшли до Харківської обласної ради протягом 2009 р., порушено дев'ять кримінальних справ, припинено вісім порушених кримінальних справ, передано для прокурорського реагування до органів прокуратури 21 звернення, двом особам відновлено право на отримання житла тощо [15].

З метою створення системи для виявлення, профілактики й повного викорінення явищ корупції й захисту інтересів і прав органів місцевого самоврядування, їхніх посадових осіб у березні минулого року вперше в Україні було створено Регіональний антикорупційний центр при Асоціації органів місцевого самоврядування Харківської області [16].

Завершуючи характеристику самоврядного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні, до його *особливостей* пропонуємо віднести такі:

1. Його суб'єктами є територіальна громада, ради різного рівня та їх голови; виконавчі органи таких рад (крім районних та обласних); органи самоорганізації населення.

2. Здійснюючи контроль за роботою правоохоронних органів, органи місцевого самоврядування не втручаються в їх оперативно-розшукову, слідчу, кримінально-процесуальну та адміністративну діяльність.

3. Органи місцевого самоврядування виконують установчі та погоджувальні функції з питань діяльності окремих правоохоронних органів.

4. Органи місцевого самоврядування здійснюють контроль за дотриманням правоохоронними органами розташованих на підвідомчій їм території земельного, будівельного, податкового, господарського, трудового, житлового законодавства та законодавства з питань охорони довкілля, тобто є комплексними суб'єктами контролю, відповідні повноваження яких, на відміну від органів державного контролю, зосереджені в одному органі – радах та їх виконавчих комітетах.

5. Органи місцевого самоврядування виконують як власні (самоврядні), так і делеговані контрольні повноваження, перелік яких визначений чинним законодавством, а останні з них характерні для органів державної влади. Варто погодитись з тезою про те, що «всебічні контрольні повноваження з боку рад та їх виконавчих органів обумовлено широким колом делегованих їм державою повноважень і питань, розв'язання яких покладено на ці представницькі органи» [17, с. 260].

6. Управлінські рішення нормативного характеру, зокрема і ті, в яких реалізуються контрольні повноваження рад та їх виконавчих комітетів, є обов'язковими для виконання всіма розташованими на відповідній території органами виконавчої влади, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами та організаціями, посадовими особами, а також громадянами, що постійно або тимчасово проживають на відповідній території.

Беручи до уваги вищенаведені особливості *самоврядного контролю за діяльністю правоохоронних органів в Україні*, пропонуємо визначити його як діяльність органів місцевого самоврядування із перевірки дотримання правоохоронними органами на підвідомчій їм території земельного, будівельного, податкового, господарського, трудового, житлового законодавства та законодавства з питань охорони довкілля, під час якої вони не втручаються в їх оперативно-розшукову, слідчу, кримінально-процесуальну та адміністративну діяльність.

Список використаної літератури

1. Спільник С. І. Соціальний контроль як чинник розвитку суспільства: соціально-філософський аналіз : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філос. наук : спец. 09.00.03 «Соціальна філософія та філософія історії» / С. І. Спільник. – Запоріжжя, 2006. – 16 с.
2. Тараненко О. М. Забезпечення законності в діяльності митних органів: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Тараненко Олександр Миколайович. – О., 2006. – 203 с.
3. Стеценко С. Г. Адміністративне право України : навч. посіб. / С. Г. Стеценко. – К. : Атіка, 2008. – 624 с.
4. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
5. Гарашук В. М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні: дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Гарашук Володимир Миколайович. – Х., 2003. – 412 с.
6. Про органи самоорганізації населення : закон України від 11 лип. 2001 р. № 2625-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 48. – Ст. 254.
7. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : Перун, 2009. – 1736 с.
8. Дробуш І. В. Функції представницьких органів місцевого самоврядування в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02 / Дробуш Ірина Вікторівна. – К., 2002. – 233 с.
9. Інтерв'ю Голови ПАП ОВС України А. Онищука на сторінках газети «Профспілкові вісті» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://parovs.at.ua/news/1-0-5>.
10. Андрійко О. Ф. Контроль з боку органів місцевого самоврядування / О. Ф. Андрійко // Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. Т. 1. Загальна частина / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Юрид. думка, 2004. – С. 355–357.
11. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави : закон України від 19 черв. 2003 р. № 975-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 46. – Ст. 366.
12. Звіт про роботу постійної комісії обласної ради з питань забезпечення законності, громадського порядку, боротьби з корупцією та організованою злочинністю за період з квітня 2006 року по грудень 2008 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oblrada.kharkov.ua/rus/commissions/?did=6>.
13. Про міліцію : закон України від 20 груд. 1990 р. № 565-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20.
14. Бражников В. Е. Постоянные комиссии районного Совета депутатов трудящихся / В. Е. Бражников. – М. : Госюриздат, 1962. – 67 с.
15. Звіт про роботу постійної комісії обласної ради з питань забезпечення законності, громадського порядку, боротьби з корупцією та організованою злочинністю за 2009 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oblrada.kharkov.ua/rus/commissions/?did=27>.
16. Положительные результаты работы антикоррупционного центра при ассоциации органов местного самоуправления Харьковской области [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://oblrada.kharkov.ua/rus/prevcorruption/?id=14>.
17. Гарашук В. М. Контроль і нагляд у державному управлінні / В. М. Гарашук // Адміністративне право України : підручник / [Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко та ін.] ; за ред. Ю. П. Битяка. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – С. 247–268.

Надійшла до редколегії 04.04.2011

МУЗЫЧУК А. Н. СУЩНОСТЬ И ОСОБЕННОСТИ САМОУПРАВЛЕНЧЕСКОГО КОНТРОЛЯ ЗА ДЕЯТЕЛЬНОСТЬЮ ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ В УКРАИНЕ

Определены субъекты самоуправленческого контроля за деятельностью правоохранительных органов в Украине, характеризуются их контрольные полномочия. Определены признаки этого вида контроля, на основании которых формулируется его понятие. Предоставлены предложения относительно усовершенствования действующего законодательства по исследуемым вопросам.

MUZYCHUK O. THE ESSENCE AND THE FEATURES OF SELF CONTROL OVER ENFORCEMENT BODIES'S ACTIVITY IN UKRAINE

The subjects of control after activity of law enforcement authorities in Ukraine are determined, their control plenary powers are characterized. The signs of this type of control on the basis of which its concept is formulated are determined. The suggestions for the improvement of current legislation on given questions are proposed.